

*Sva sam predana tvojim nedohvatima,
ljubim tvoja proljeća mirisa i mira
i kukam u znoju praznih dana
prljavih od nereda našeg
od čapljivih kukaca što najedaju srce
od koprena što teškom rukom zastiru pogled
Vječno će vaptiti, za tebe sebe će dati
Sebe kao list bačen u rijeku, plovit će
stvarati jeku kroz usnule zore
da čuju oni koji žele ljubav*

P u t n i č e

*Da li je tvoja kurioznost osjećajna
dok prolaziš mojim alejama
kradomice dok primaš njihov miris.
Pomislio da l' si da sjena tvoja
zastrići može svjetlost...
Zbog čežnje žedi što sam si
ili zbog ljepote nevine čuti...
reci mi sada u panici što
Kad se pojave vjetrovi cvijeće će se trgati
vehlo
Ti si skrio svoje čuti svoje ruke... sebe
Nemio putniče još si nestošno dijete
al' rasteš
u tebi je srce istkano bolom
u sumnji dneva prgnječilo svoj strah.
Da li ćeš opet prošetati alejom
koliko mira smoći ćeš tad
o putniče mio, koji dan*

Miljada Barada

DVIJE PJESME

S v j e t l o n a r a s k r š ē u

*Gledam ga često kad prolazim stazom
ostavivši svoga stana
skroman kut.*

*Na raskršću stoji
i ko budna savjest polagano tinja,
prolazniku svakom
da pokaže put.*

*O vedrome danu kada sunce blista
i kad laste šire
lakih krila let,
kraj njeg mnogi minu
i ne gleda nitko
skroman plamen svet.*

*Ali noću kada oblaci se vuku
i na život padne nepregledan mrak,
tada svjetlo sine
i obasja močno
hladan,
vlažan zrak.*

*I što gušća biva naokolo tama
iz tajnoga kao da izvire dna,
svaki putnik bolje sveto svjetlo vidi
na raskršću gdje nam
stalno budno sja.*

S p o m e n i c i   n a   Z r i n j e v c u

*Njih svaki korak u tišini gane,
sve tajne oni o životu znaju.
Nijemi u nekom zaostalom sjaju
svog roda čute radosti i rane.*

*I premda s njih se mudra svjetlost stere
na pute gdje se od života strepi,
prolaze kraj njih bez snova i vjere
za ljubav mrtvi, za ljepote slijepi.*

*I samo noću pijanci još vide
i oni što su u života sjenci,
da sa njih davno skinuti su vijenci,*

*da oni mrtvi zbog živih se stide.
I kao da im počast žele dati,
skidaju kapu: Em smo još Horvati!*

A n t e J a k š i Ć